

азсипа Баязидъ Второто българско царство. Рухна престолниятъ градъ. Пъклени огньове задимѣха задъ крепостнитъ стени. Съ жълти пламъци загорѣ есенъта и съ чести дъждове заплака небето.

Черни врани летѣха надъ крепости и назжбени кули. Трапезица тънѣше въ гробна тишина.

Черквитѣ бѣха разграбени и съборени до основитѣ. Светитѣ мощи въ олтаритѣ бѣха осквернени. Едни отъ свещеницитѣ бѣха избити, други—оковани въ синджири—откараха на заточение въ далечни земи.

Великиятъ търновски патриархъ, колѣничилъ въ храма, плачеше:

— Господи, дай ми сили да изживѣя тежката си скръбъ! Съ измама загинаха протектолияна Прияздо, воеводитѣ: Балдьо, Се-

миръ, Йончо, Добромиръ и Батулъ. А другитѣ, Господи, умрѣха съ мечъ въ ржка по крепостнитѣ стени. Паднаха, като бранѣха славната столица. Упокой, Господи, душитѣ имъ въ небеснитѣ селения! Защото самоти, Боже, бѣ свидетелъ на стенанията, воплитѣ и локвитѣ българска кръвъ, която се пролѣ за вѣра и отечество! Подълъ бѣ Челеби, за да събере въ храма първенцитѣ и боляритѣ. Предложи имъ турска вѣра. Тѣ отказаха, защото вѣра съ ятаганъ се не приема. Тогава ги избиха, а труповетѣ имъ изхвърлиха извънъ градскитѣ стени, за да ги кълватъ орлитѣ и гарванитѣ. Господи, за такава ли участъ бѣха? Азъ трѣбваше да изпия чашата на страданието, защото тѣ всички бѣха мои чеда! Бѣха повѣрени на мене, Господи!

Въ гласа на благочестивия патриархъ имаше и укоръ, и гнѣвъ, и проклятие: